

landscape

bélelt fészke a táj
a sötétnek
esőként hull ki a szánkból
a csend
partra vont
holttest a folyó
langyos szélben
szellőznek
maradványai
bőrünk mintha
olvadt ércből lenne
minden riasztó és
tökéletes
az élők lomhán
egymáshoz érnek
a tárgyak vakok
és súlytalanok
két összenyomódott
bordakosárban
a szívek
pontatlan
másolatok csak
a fövény homokja
kiürült porond
a hullámok lassan
felisszák a holdat
búraként zárul ránk

a gyúlékony világ
az ég kottáján
noktürnné
rendeződnek
a csillagok
hangjegyei
az erdő halkán
játszani
kezd